

Răpirea abia după necazul cel mare?

Ce spune Biblia?

Elmo Clair Hadley

© EPV, Online începând de la: 16.01.2022, Actualizat: 16.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1. Tesaloniceni 4.15-18

1. Tesaloniceni 4.15-18: Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.

Va trece Adunarea (Biserica) prin necazul cel mare, sau ea va fi luată la cer înainte de necazul cel mare?

Unii spun că Biserica trebuie să treacă prin necazul cel mare; ei spun: Nu există niciun motiv pentru ocrotirea credincioșilor, să nu treacă prin necazul cel mare, în timp ce martirii din primele timpuri au suferit atât de mult. Răspundem: nu acesta este aspectul în discuție; este vorba de suveranitatea lui Dumnezeu. A plănuit Dumnezeu, în sfaturile Sale neîngrădite, ca perioada Bisericii să dureze și în timpul necazului cel mare? Necazul este numit „timp de necaz pentru Iacov” (Ieremia 30.7), nu necazul pentru Biserică, pentru că este timpul în care Dumnezeu se ocupă în mod special de Israel și de națiuni în legătură cu Israel (Ieremia 30.7-16). Este „cuptorul strâmtorării” (Isaia 48.10), pe care Dumnezeu îl va folosi pentru a pedepsi și purifica Israelul, în timp ce Își face cunoscut Numele Său puternic în fața națiunilor apostate prin judecăți teribile (Ieremia 30.11; Isaia 10.5,6,12,24-27; 40.1,2; 2.10-21; 5.16; Ioan 3.1,2,11-17; Isaia 34.1,2,8; Mica 7.16-20; Ezechiel 38.23; 39.7). Toate acestea arată că Biserica este înălțată de aici înainte de acestea.

Enoh, care a fost dus la cer înainte ca judecata să se abată asupra pământului, este modelul Bisericii, în timp ce Noe și familia sa, care au fost purtați în siguranță prin judecata revărsată (un model al marelui necaz) și au devenit nucleul pentru repopularea pământului curățat, sunt un model al rămășiței iudaice.

Hristos va veni pentru Israel, la sfârșitul nopții de necaz, ca „Soarele dreptății, cu vindecarea în aripile Lui” (Maleahi 4.2); dar pentru Biserică, El apare ca „Steaua strălucitoare de dimineață”, în timp ce lumea este încă în întuneric, înainte să se reverse zorile (Apocalipsa 22.16).

Ne vom referi acum la o serie de pasaje din Scriptură, care oferă dovezi suplimentare că răpirea Bisericii va avea loc înainte de necazul cel mare:

„Vin din nou și vă voi primi la Mine Însuși, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.3). „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt” (Efeseni 5.25,26).). Deci, Hristos va veni și îi va lua pe ai Săi la Sine, pentru a fi cu El acolo unde este El, în ceruri. Biserica este chemată la o parte cerească, ca mireasă a lui Hristos, în timp ce partea lui Israel sunt binecuvântările pământești sub sceptrul Său.

„Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie (Coloseni 3.4). Acest lucru arată clar că Biserica trebuie să fie luată și să fie cu Domnul înainte ca El să poată apărea cu noi în glorie.

„Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19.7,8). Aici vedem mireasa în ceruri la nunta ei cu Mielul, în timp ce mânia și judecățile lui Dumnezeu se abat asupra pământului în timpul necazului cel mare, care se va încheia cu coborârea Domnului Însuși cu sfinții Săi glorificați pentru a distruge puterea dușmanului (Apocalipsa 19.11-21).

În Apocalipsa 1.19, lui Ioan i se spune: „Scrie deci ce ai văzut [aparitia Domnului așa cum tocmai o văzuse el, Apocalipsa 1.11-18] și cele ce sunt [perioada actuală a Bisericii, a cărei istorie profetică o avem în adunările din Apocalipsa 2 și 3] și ce va fi după acestea [adică după ce se va încheia perioada Bisericii].” Apoi, o voce din cer îi strigă lui Ioan: „Suie-te aici și-ți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea” (Apocalipsa 4.1). Astfel, întreaga Apocalipsă, începând cu capitolul 4, se ocupă cu evenimentele care au loc după răpire; mulțimea de oameni mărturisitoare, fără viață, este vărsată din gura Lui și predată judecării (Apocalipsa 3.16).

Începând cu capitolul 4, vedem bătrânii glorificați stând în jurul tronului, cu cununile lor de aur și cu potirele de aur pline cu tămâie (Apocalipsa 4.4; 5.8). Acești 24 de bătrâni îi reprezintă pe toți cei care au fost răpiți la Hristos atunci când a venit pentru ai Săi. Și aici îi vedem deja glorificați în ceruri ca împărați și preoți înaintea tronului lui Dumnezeu, în același timp în care judecățile lui Dumnezeu vin pe pământ. Prin urmare, este clar că răpirea trebuie să aibă loc înainte ca judecățile să vină asupra pământului. Acest lucru este confirmat și de alte pasaje care se referă la necazul cel mare: „De ce văd pe orice bărbat cu mâinile pe coapsele sale, ca o femeie la naștere, și toate fețele au devenit palide? Vai, pentru că mare este ziua aceea! Niciuna nu este asemenea ei; și este timp de necaz pentru Iacov!” (Ieremia 30.6,7). „Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru copiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela. Și, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine care va fi găsit scris în carte” (Daniel 12.1, compară cu Apocalipsa 7.1-8). „Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel (Daniel 9.27; 12.11), stând în loc sfânt [templul care va fi reconstruit în curând în Ierusalim] (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă ..., pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată” (Matei 24.15-21; compară cu Marcu 13.14-19). Aceste pasaje arată în mod clar că timpul necazului cel mare îi privește în principal pe iudei. Este timpul necazului lui Iacov, nu al necazului Bisericii. Mihail va lua apărarea poporului lui Daniel (iudeii) și îi va elibera pe cei care sunt scriși în carte, în timp ce iudeii apostatați vor pieri în aceste judecăți teribile (Maleahi 4.1,2).

Vedem, de asemenea, în Apocalipsa că în această perioadă mânia și judecata lui Dumnezeu se abate asupra națiunilor. Întreaga perioadă este marcată de revărsarea mâniei lui Dumnezeu asupra Israelului apostat și a creștinătății apostate. Să ne întoarcem la câteva pasaje din Apocalipsa: „Pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui” (Apocalipsa 6.17), „vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui”, „teascul

cel mare al mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14.10,19), „mergeți și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu”, „ca să-i dea paharul vinului furiei mâniei Sale” (Apocalipsa 16.1,19), „va calca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic” (Apocalipsa 19.15). Furia mâniei lui Dumnezeu, care se revarsă asupra lui Israel și asupra națiunilor, este caracteristică acestei perioade teribile pe care o cuprinde Apocalipsa 4-19 și care corespunde exact ultimei săptămâni de șapte ani a lui Daniel. Biserica trebuie să fie răpită la Domnul înainte ca această ultimă săptămână din istoria lui Israel să înceapă.

Scriptura decide în mod clar că Biserica nu va trece prin acest timp teribil al mâniei lui Dumnezeu asupra Israelului apostat și a creștinătății apostate. „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci spre mântuire prin Domnul nostru Isus Hristos” (1. Tesaloniceni 5.9). Biserica a trecut și încă mai trece prin multe necazuri și persecuții din partea lumii, dar prin venirea lui Hristos pentru a o lua la Sine, ea va fi salvată de acest necaz teribil și de mânia lui Dumnezeu care vine asupra acestei lumi care îl respinge pe Hristos. „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). „Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” (Romani 5.9). Sângele Său ne justifică, iar puterea Sa ne salvează de mânie, nu numai de mânia veșnică, ci și de mânia care va veni în curând asupra acestei lumi, care îl respinge pe Hristos. „Voi v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1. Tesaloniceni 1.9,10). Ei așteptau pe Domnul, care voia să vină ca să-i salveze de mânia care avea să vină.

Această așteptare a venirii Domnului în orice moment se găsește în multe pasaje. „Mijlocul să vă fie încins și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor ...” (Luca 12.35,36; compară și cu Luca 12.45,46). „... așteptând fericita speranță” (Tit 2.13). „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.20,21). El „Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care îl așteaptă” (Evrei 9.28), ceea ce înseamnă o eliberare completă din această scenă a păcatului, a stricăciunii și a morții.

Aceste versete și altele similare, în care Domnul îi îndeamnă pe credincioși să aștepte, să vegheze și să caute cu privirea spre venirea Sa, dovedesc că Biserica nu va trece prin necazul cel mare și că nu este nevoie să se împlinescă niciun semn înainte ca Domnul să vină pentru ai Săi. Dacă astfel de lucruri ar trebui să se împlinescă, nu am putea să veghem și să așteptăm venirea Lui înainte să fi sosit aceste semne sau necazul cel mare. Așadar, nu există semne care trebuie să se împlinescă înainte ca Biserica să fie luată, dar există numeroase profeții care trebuie să se împlinescă în timpul ultimei perioade de șapte ani, înainte ca Hristos să vină să domnească. De aceea, urmărim cu mare interes cum se pregătesc lucrurile pentru împlinirea tuturor acestor profeții, pentru că știm că înainte de aceasta Hristos va veni ca Steaua dimineții pentru a-și lua Mireasa la Sine. Fie ca noi să fim găsiți treji și pregătiți, cu coapsele încinse și cu lămpile aprinse, căci în orice moment putem auzi chemarea Sa care ne conduce spre întâmpinarea Lui în văzduh (1. Tesaloniceni 4.13-18).

Dacă marea diferență dintre Biserică și Israel ar fi înțeleasă mai clar, nu ar mai fi nicio îndoială că Biserica trebuie să fie răpită la cer înainte de începerea ultimei săptămâni a istoriei profetice a lui Israel.

Biserica este un popor ceresc, cu o speranță cerească și o moștenire cerească (Coloseni 1.5; Efeseni 1.3; Evrei 3.1; 1. Petru 1.4; Ioan 14.1-3); dar Israel este un popor pământesc, cu o speranță pământească și o moștenire pământească (Exodul 19.5; 33.1,2,14-16; Deuteronomul 4.32-40).

Biserica este chemată să obțină slava veșnică a lui Dumnezeu și ca mireasă să aibă parte de ea împreună cu Fiul Său (1. Petru 5.10; 1. Tesaloniceni 2.12; 2. Tesaloniceni 2.13,14; Romani 8.17); dar Israel a fost chemat și pus deoparte de alte popoare pentru a fi poporul lui Dumnezeu, mai presus de toate popoarele de pe pământ și destinat să arate gloria lui Dumnezeu în guvernarea Sa asupra pământului (Numeri 14.13-21; Isaia 43.21; 41.8-20; Deuteronomul 4.34,35).

Începând de la Cincizecime, Dumnezeu a întrerupt pentru o vreme legătura Sa cu Israel, iar acum nu mai numără timpul în legătură cu istoria lor, ci cheamă dintre iudei și neamuri o Mireasă pentru Hristos (Romani 11.25).

Un alt motiv important, care dovedește că răpirea trebuie să aibă loc înainte de perioada necazului cel mare, este diferența dintre caracterul Evangheliei care este predicată acum și caracterul Evangheliei care va fi predicată de rămășița iudaică în timpul necazului cel mare. Evanghelia, pe care Dumnezeu o oferă astăzi lumii, promite o speranță și o chemare cerească (Coloseni 1.5; 2. Tesaloniceni 2.14; 1. Petru 1.3-12 etc.). Dar rămășița va propovădui o evanghelie complet diferită, cu o speranță diferită, și anume aceea de a avea parte de binecuvântarea pământească a Împărăției de o mie de ani. Ei vor proclama că Mesia vine să îl îndepărteze pe cel rău, să răscumpere rămășița persecutată, pentru ca aceasta să poată lua în stăpânire pământul peste care El Își va instaura domnia Sa de dreptate, pace și binecuvântări temporale (Matei 24.14; Apocalipsa 14.6; Isaia 44.26). Dumnezeu nu va trimite în același timp lumii două Evanghelii diferite cu speranțe diferite, ceea ce ar însemna confuzie și amestecarea poporului ceresc și pământesc, cu speranțele și destinele lor specifice. Atâta timp cât Biserica se află pe pământ, ea are chemarea cerească de a predica, dar când credincioșii vor fi ridicăți la cer, Dumnezeu va respinge mulțimea rămasă de mărturisitori apostatați și se va întoarce la iudei, și va forma din ei o rămășiță pe care o va trimite să propovăduiască Evanghelia Împărăției viitoare a lui Hristos la toate națiunile.

Sfinții din această rămășiță sunt cei care sunt văzuți suferind pe pământ în săptămâna a șaptezecă a lui Daniel și în mod deosebit în timpul perioadei necazului cel mare (Daniel 7.25; Apocalipsa 5.8; 8.3; 11.3; 12.17; 13.7,10; 14.12; 16.6). Ei mărturisesc despre Mesia care va veni și refuză să se închine fiarei sau chipului ei. O mare mulțime dintre păgâni li se va alătura, va accepta mărturia lor despre Împăratul care va veni și va refuza să se plece în fața fiarei (Apocalipsa 7.9-14).

Cât de mare și de glorioasă este partea noastră! Cât de prețioasă este speranța venirii Sale în curând pentru a-Și lua mireasa acasă la Sine. Când ne uităm în jurul nostru în lume, vedem cu

adevărat umbrele „necazului pentru Iacov”, care se abat deja asupra iudeilor. Și inimile noastre ard în noi, căci știm că El vine pentru noi mai dinainte. Fie ca El să ne găsească cu „mijlocul încins și luminile aprinse; și să fim asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor”.

Când Îl așteptăm astfel zilnic pe Domnul nostru, Hristos devine din ce în ce mai mult subiectul preocupării inimii noastre. Iar dorul după venirea Lui pentru a ne lua la Sine, ca să fim cu El și asemenea Lui, ne eliberează, mai mult decât orice altceva ar putea-o face, de atârănarea de lucrurile pământești și ne adâncește dorința de a fi găsiți în permanență în dependență de El, căutând cu hotărâre de inimă doar glorificarea Mirelui nostru care vine. Dar această speranță a venirii Sale va fi o realitate vie pentru noi doar atunci când vom umbla în comuniune intimă cu El și cu Tatăl. Atunci vedem lumea care L-a răstignit pe Fiul Său, pe iubitul nostru Domn, în adevăratul ei caracter de vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, gata să spună bun venit lui antihrist și să se închine balaurului și fiarei (Apocalipsa 13.2; 2. Tesaloniceni 2).

A vedea lumea așa cum este ea descrisă în profeție, cu respingerea completă a lui Dumnezeu și în curând în închinarea la satan, este profund deprimant pentru o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, dacă ea nu se află în strânsă comuniune cu El, care este singura sursă de bucurie, pace și liniște a inimii, pe care nici lumea, nici diavolul nu o pot tulbura. Dumnezeu este mai presus de toate împrejurările, El le conduce și le modelează pentru împlinirea sfaturilor Sale veșnice. Și mergând înainte în pace și părtășie cu El, lumea devine pentru noi doar un loc în care Dumnezeu ne-a așezat pentru a reflecta pentru moment în răbdare, iubire, dreptate și slujire neobosită propria Sa natură divină, pe care o posedăm ca născuți din El, în timp ce așteptăm zilnic venirea Sa pentru a ne lua la Sine. Această așteptare a lui Hristos, Mirele nostru, în părtășie cu El, ne menține inima proaspătă și pașii siguri, în timp ce ne străduim cu hotărâre de inimă să ne ocupăm locul și să ne împlinim însărcinarea dată de Dumnezeu.

Învățătura potrivit căreia Biserica trebuie să treacă prin necazul cel mare este - putem fi siguri - inspirată de satan, pentru a le răpi celor care o primesc influența reconfortantă, sfințitoare și înviorătoare, pe care speranța venirii lui Hristos în curând ar trebui să o aibă în viețile noastre.

Tradus de la: [Entrückung erst nach der Drangsal?](#)

Din *Umriss der prophetischen Ereignisse, die bald geschehen müssen*

Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1972, pag. 10-18.

Traducere: Ion Simionescu